

POD HLADINOU

„Pořád se něco děje, že už jsem z toho za celý den docela utápaná,“ postěžuje si Lenka. „Škoda, že taky nemáme křídla, aby si nohy mohly trochu odpočinout.“

Hanka hned myšlenku rozvíjí. „No jo, včely, motýli, brouci – ti to mají dobré, že umí létat. Nožičky je hned tak nebolí. Navíc mají nohou šest, takže i kdyby je dvě bolely, mají ještě čtyři náhradní.“

„Nebo je bolí všech šest nohou naráz a křídla k tomu,“ vloží se do hovoru Matěj. „Když si představím, že celý den mávám rukama, tipuju, že jsou večer taky pěkně unavení.“

„To máš asi pravdu,“ uvědomí si Lenka. „A nejspíš mají také takovou žízeň jako já.“

„I já bych se něčeho napil,“ přidává se Ondra, „ale rosa, co jsme pili ráno, už dávno vyschla. Díval jsem se i do největšího stínu pod listy a nikde nic, ani kapička.“

Děti chvíli přemýšlejí, kde broučkové shánějí něco k pití, když mají žízeň.

„Vzadu za strýčkovým domem je přece rybníček!“ vzpomene si naštěstí Matěj. „Jak jsme u něj zachraňovali včelku, pamatujete? Pojdte, já znám zkratku.“

Matěj vede děti k rybníčku. Pro jejich malé nožky je to pořádný kus cesty. Unavené a žíznivé dojdou až k vodě. Už už se chystají napít, když Lenka pohoršeně vykřikne: „Fuj, co to tu pluje?“

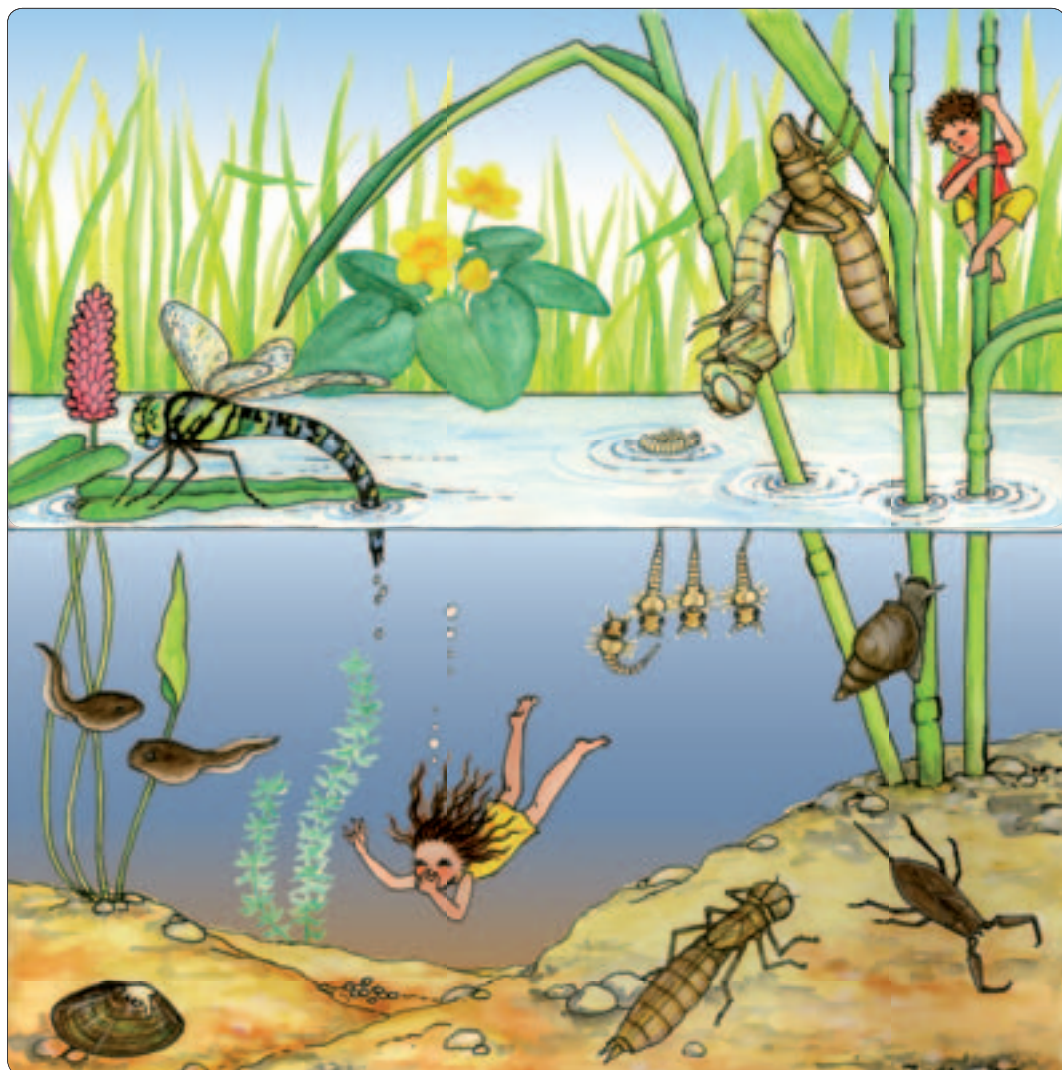
Na hladině se pohupuje špinavý igelit, kolem se tvoří mastné skvrny.

„To je vážně nechutné, pojdme to nejdřív vylovit.“

Děti souhlasí a Matěj začne organizovat vyprošťovací akci. „Musíme chytit igelit každý z jedné strany. Uděláme si z listů lodičky. Ondra s Lenkou poplavou zprava, Kuba s Hankou zleva a já s Verunkou a Andulkou to objedeme a chytíme naproti.“

„Tak honem do lodiček a nezapomeňte si vzít klacíky na pádlování,“ popohání Hanka.

Listové lodičky se rozmístily podle plánu a děti společnými silami táhnou igelit z vody. Půlka už je na břehu, když vtom se do něj Matějovi zaplete pádlo, jejich loďka se nakloní a žbluňk - celá posádka je pod vodou!

Matěj s Verunkou se vzpamatovali rychle a snaží se doplatat k nedaleko plovoucímu klacku. Ale kde je malá Anička? Že ona ještě neumí plavat! Děti mají strach, vždyť už je pod vodou tak dlouho! Matěj s Verunkou se znovu potápějí, aby se po ní podívali. A když jsou pod hladinou, vidí něco neuvěřitelného: Andulka si tam spokojeně povídá s vodním pavoučkem, jako by ani nebyla pod vodou. Matěj s Verunkou se musí mezitím znovu nad hladinou nadechnout, aby mohli doplatat až k nim.

„Honem sem k té pavučince,“ volá na kamarády Andulka, „tady se dá normálně dýchat.“ A opravdu! Děti vidí, že nad Andulkou je napnutá pavučinka ve tvaru zvonu a pod ním je chycená vzduchová bublina. V ní se vesele směje Andulka: „Tady pan vodouch mě zachránil, když jsem vypadla z loďky, docházel mi dech a měla jsem už opravdu namále. Ještě jednou moc děkuju!“

„Rádo se stalo,“ usmívá se vodouch.

„Teda, to jsou figle!“ žasne Matěj nad způsobem, jakým si vodouch udržuje vzduch, aby mohl dýchat i pod hladinou. „Myslel jsem, že pod vodou vydrží jen ryby, co dýchají žábrami.“

„Kde se tady vlastně ta bublina vzala?“ diví se Verunka.

„Pokaždé, když vyplavu nad hladinu, naberu si trochu vzduchu na chloupky na zadečku,“ vysvětluje vodouch. „Nohama si tu bublinku hezky přidržím a vypustím ji až tady do pavučinky. Je to jednoduché a přitom geniální.“

„Ale jak dýchají ti, co nemají žábry ani pavučinky?“ zajímá Veroniku.

„To je různé,“ vysvětluje vodouch. Ukáže na velkého oválného brouka, který pluje okolo. „Třeba tady potápník si nosí svoji vzduchovou bublinu pod krovkami. Jednou za čas vystrčí zadeček nad hladinu, aby vzduch doplnil.“

„No vida, stejně, jako když potápěči skáčou do vody s kyslíkovou bombou na zádech. Aspoň vím, od koho to okoukali,“ raduje se z nové informace Matěj.

„Rodiče se v Egyptě také potápěli s kyslíkovou bombou,“ vzpomíná Verunka, „a my s Hankou jsme tam zase šnorchovali.“

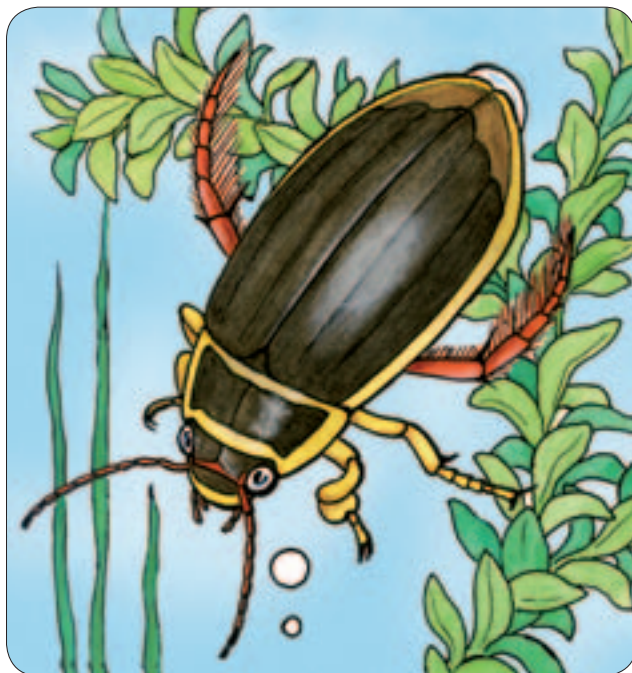
„Co je to šnorchovali?“ chce vědět Anička, která to slovo slyší poprvé.

„Šnorchovali!“ směje se Matěj. A Veronika hned ochotně vysvětluje: „To si vezmeš potápěčské brýle, do pusy dáš takovou zahnutou trubičku, které se říká šnorchl, ponoříš obličej do moře a pozoruješ ryby, hvězdice a jiné věci na dně. Ta trubička má vršek nad vodou, takže můžeš klidně dýchat a nemusíš se pořád vynořovat.“

„Tomu se říká šnorchlovat?“ diví se vodouch. „Pojďte, něco vám ukážu!“

Všichni čtyři vyplavali na hladinu. Těsně pod ní se vznášeli hlavou dolů nějací tvorečkové. Skoro to vypadalo, jako by viseli za zadeček na hladině.

„To jsou komáří larvy, nedávno se tu vylíhly z vajíček, co do vody nakladla komáří maminka,“ představuje je vodouch. „Všimněte si těch dýchacích trubiček, co jim vedou od zadečku až nad hladinu. Řekl bych, že šnorchlují.“

„Tak i šnorchlování lidi okoukali od hmyzu!“ překvapeně kroutí hlavou Matěj.

„Chtěla bych to taky vyzkoušet,“ nadchne se Andulka. A tak všichni zamíří na břeh, kde už na ně netrpělivě čekají ostatní kamarádi a radostně je vítají.

Zatímco si vyprávějí, co se dělo pod vodou, vyrábějí si z dutých stébel šnorchly. Za chvíli už všichni plavou s obličejem pod vodou a stébly v puse a nadšeně a beze spěchu pozorují potápníky, znakoplavky i larvičky komárů, vážek nebo chrostíků v jejich domcích.

Vodouch plave pro jistotu blízko Andulky. Když se děti dost vynadávaly, zavolá si je pavouček blíž a povídá:

„Jsem rád, že jste se o našem vodním světě něco dozvěděli. Ale hlavně bych vám chtěl za nás všechny poděkovat, že jste vytáhli ten špinavý igelit. Však už nám tu dlouho vadil. Takhle budeme mít vodu zase hezky čistou.“ Pak se pavouček usměje a prozradí dětem poslední přísadu: „Pamatujte si, že bez čisté vody se nikdo neobejde, ani vy, až budete připravovat svůj kouzelný nápoj!“

